

har kunnet høre dem hyle over en saadan Behandling. Men hvis man tror, at de blive afskrækkede til at gaa mindre paa Eventyr og faa mindre Lyst til at lave Sjov i Gaden, tager man højlig fejl, Prygl virke ikke afskrækkende, de avle Hævngerrighed, og er der noget, Bøllerne hade, er det Politiet, fordi det har givet dem Prygl ved mange Lejligheder. Fra et andet Omraade vil man kunne finde Eksempler, der noksom godtgøre, hvor lidt Prygl virke, det er fra de gamle militære Tider, da Rottingen blev anvendt. Jeg kendte et Menneske, der kun havde en Glæde, naar han var fri, og det var at drikke, og saa blev han beruset og lavede Skandale, uagtet han ellers var en godmodig Fyr. Han fik Rotting Gang efter Gang, og da han en Gang var bleven idømt 25 Slag og kun fik 24, fordi Profossen troede, at han havde faaet alle 25, rejste Fyren sig rask og spurgte, om det var Meningen, at han skulde snydes for det sidste Slag. Jeg tror, at over for den Slags Personer vil Prygl ikke være til nogen Gavn eller bidrage til at opdrage. Nej, Forbrydere staa snarere paa de vildes Standpunkt, for saa vidt vi have medfødte Forbrydere at gøre, og desværre af dem er der mange. Det er Hævnlust og Forføngelighed, der diktere deres Handlinger, og det er Spiritus, der stimulerer dem til at begaa dem. Spiritus er baade Aarsag og Virkning, og den har endnu en Side, den sørgelige nemlig, at det drikfældige Individ allerede har givet Antydning af, hvorledes det Barns Fremtid skal være, som det sætter i Verden. Men hvem tror, at man hos et stakkels Menneske med det lastefulde Arvelighedspræg heftet paa sig fra sine Forældre vil være i Stand til at banke de onde Egenskaber ud? Lombroso fortæller et Sted, at af 49,423 arresterede Personer i New York var 30,507 uforbederlige Drukkenboldte. Jeg skal nævne et lille Eksempel fra os selv, der peger i akkurat samme Retning. Det er Kriminalretsassessor Schou, der for neppe et Aar siden i Tidsskrift for Retsvæsen opgør Resultaterne af nogle Undersøgelser, han har foretaget af en Del Forbrydere. Han siger: „Næsten alle Voldsforbrydelser begaas af drikfældige eller drukne Individer.“ Det vil sige, at Spiritus stimulerer dertil. Men naar man vil udrydde et Onde, gaar man ikke til at klippe de visne Blade af, man plejer at søge Ondet ved Roden. Vil den højtærede Justitsminister være med til at udrydde Spiritus af Verden? Jeg tvivler derom.

Alene af rent finansielle Grunde vil han ikke være med dertil. Han vil i det højeste være med til en Brændevinsskat, men den vil ikke hjælpe det allerfjerneste ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Individet beruser sig eller ikke, det vil han vedblivende gøre, om han saa skal pantsætte sin Skjorte for at faa Brændevin.

Der er en anden Ting, som er værd at bemærke, naar man taler om denne Arvelighedslov. En Voldsforbryder kunde maaske under gunstigere Vilkaar, hvor der var Plads for den Energi, der nu giver sig et skævt Udslag, have været et brugbart Individ. Han vilde i Krigstider, under den højtærede Krigsminister, maaske være bleven en tapper Mand, medens han i den borgerlige Fredstid, hvor Justitsministeren hersker, forsynder sig mod Loven og er Fængslet en vis Mand. Der var noget, der hed Landsknægtmoral i gamle Dage, og de, der nedstamme fra den gamle Slagsbrodertype, bære maaske endnu paa Trangen til at slaas. Men de have ingen Plads til at udvikle disse Færdigheder og Tilbøjeligheder, de maa holde sig inden for Samfundets snævre Grænser, og hver Gang de gaa ud over disse snævre Grænser, er der en Politibetjent, der tager dem i Nakken — med Rette naturligtvis, det er der intet at sige til. Det kommer af den Energi, som ikke har fundet sin rette Tumleplads, og man kan ikke banke de mindre gode Egenskaber ud af disse Individer.

Et tidligere Medlem af dette Ting, som har beskæftiget sig meget med beslægtede Spørgsmaal, Dr. Oscar Hansen, udtaler i sin „Udviklingslære“, som er til-egnet de københavnske Arbejdere: „Man vil ikke kunne vente, at det Barn, der er født af Forældre, som ere svækkede paa Sjæl og Legeme, skal besidde samme Egenskaber som det, der er født af aandeligt og legemligt sunde Forældre.“ Men i den Diskussion, her er ført i disse Dage, have alle villet gøre hvert enkelt Individ fuldt ansvarlig for dets Handlinger. Ikke i et eneste Tilfælde peger man paa, hvilken Arv det har faaet fra sine Forældre, eller hvilken Skyld Samfundet har i, at det er, som det er. Jeg tillader mig at fremhæve dette. Jeg vil ikke gaa saa vidt at sige, at Individet er uansvarligt — jeg vil ikke angribes paa dette Punkt —, men jeg vil sige, at Individet har noget at fremføre til sit Forsvar, der er Momenter, som falde uden for det personlige Ansvar, der bestemmer, hvordan Individets Liv former sig. Dette skal vides, og det skal ogsaa siges.